Vonnisnummer / Griffienummer
191 / **2024**
Datum van uitspraak **6 februari 2024**
Naam van de beklaagde(n)
Systeemnummer parket **23G188** Rolnummer

rechtbank van eerste aanleg Limburg, afdeling Tongeren Sectie correctioneel

Kamer 11K

Vonnis

Aangeboden op
Niet te registreren

In de zaak van:

HET OPENBAAR MINISTERIE

en

DE RECHTSTREEKS DAGENDE PARTIJEN

, geboren te op , van Belgische nationaliteit, wonende te

, geboren te op van Belgische nationaliteit, wonende te

rechtstreeks dagende partijen, vertegenwoordigd door meester , advocaat te

GEDAAGDE

DE WOONINSPECTEUR VAN HET VLAAMSE GEWEST, met burelen te 1000 Brussel, Havenlaan 88 bus 22

Gedaagd bij rechtstreekse dagvaarding van 27 april 2024 door en , rechtsgeldig aan gedaagde betekend.

1. DE VORDERING

De ingestelde vordering ontvankelijk en gegrond te horen verklaren naar vorm en inhoud.

Dienvolgens op basis van art. *1385qu1nqu1es* Ger. W. de opheffing van de dwangsommen te bevelen zoals opgelegd bij vonnis dd. 29.10.2019 en tijdelijk opgeschort bij vonnis van 22.06.2021;

Kosten als naar recht.

De voorlopige tenuitvoerlegging te horen bevelen van het tussen te komen vonnis, niettegenstaande alle verhaalmiddelen, zonder borgstelling en met uitsluiting tot het recht tot kantonnement.

Onder hetzij om het even welk voorbehoud en zonder enige nadelige erkenning vanwege de verzoekende partij en met name onder voorbehoud van wijziging van het gevorderde.

2. PROCEDURE

De behandeling en de debatten van de zaak hadden plaats in openbare terechtzitting.

De rechtspleging verliep in de Nederlandse taal.

De rechtbank nam kennis van de stukken van de rechtspleging en hoorde alle aanwezige partijen

3. BEOORDELING

1.

Eisers werden bij vonnis van de correctionele rechtbank Limburg, afdeling Tongeren, van 29 oktober 2019 schuldig verklaard aan het misdrijf van 'krotverhuur'.

De herstelvordering van de wooninspecteur werd ontvankelijk en gegrond verklaard in die zin dat eisers werden veroordeeld tot sloping of herbestemming van het betrokken onroerend goed, uit te voeren binnen een termijn van 10 maanden na definitief worden van de uitspraak en dit onder verbeurte van een dwangsom van 150,00 euro per dag na verstrijken van de hersteltermijn.

Tegen voormeld vonnis werd geen hoger beroep aangetekend, zodat dit kracht van gewijsde heeft verkregen op 29 november 2019.

De hersteltermijn van 10 maanden ving aldus aan op 30 november 2019 om te eindigen op 29 september 2020.

De wooninspecteur ging over tot betekening van het vonnis aan de eisers op 25 februari 2020 op hun woonplaats in Vermits er op 30 september 2020 geen uitvoering werd gegeven aan de herstelvordering waren de bij vonnis van 29 oktober 2019 opgelegde dwangsommen vanaf dat ogenblik verbeurd.

Op 18 december 2020 werd door de eisende partijen een vordering ingesteld bij de correctionele rechtbank Limburg, afdeling Tongeren, teneinde overeenkomstig artikel 1385quinquies van het Gerechtelijk Wetboek werd gevraagd om de dwangsommen op te heffen, ondergeschikt de looptijd van de hersteltermijn op te schorten tot 31 december 2021, dan wel de dwangsommen te verminderen tot 25,00 euro per dag

Bij vonnis van de correctionele rechtbank Limburg, afdeling Tongeren, van 22 juni 2021 werd de looptijd van de dwangsom zoals opgelegd bij vonnis van 29 oktober 2019 opgeschort voor de periode van 30 september 2020 tot 29 december 2021, en dit gelet op de coronapandemie die werd aanvaard als tijdelijke onmogelijkheid om uitvoering te geven aan de herstelvordering

Tussen de rechtstreeks dagende partijen werd communicatie gevoerd waarin door de rechtstreeks dagende partijen tot tweemaal toe om een uitstel werd verzocht om diverse redenen, waaronder opnieuw de coronaproblematiek, het bekomen van een sloopvergunning, de financiële situatie en de langere duur van de werken dan gepland vermits zij de materialen wilden recupereren.

De wooninspecteur antwoordde telkens niet bevoegd te zijn om uitstel te verlenen, doch gaf wel aan niet over te gaan tot actieve invordering van de van de dwangsommen.

Het herstel werd uiteindelijk volledig gerealiseerd op 23 oktober 2022.

Op 14 november 2022 werd door de wooninspecteur een volledige afrekening overgemaakt voor de dwangsommen die verbeurd waren vanaf 29 december 2021 en dit voor een totaal bedrag van 51.450,00 euro.

Op 18 december 2022 verzochten de rechtstreeks dagende partijen aan de wooninspecteur om niet over te gaan tot invordering van de dwangsommen, waarop bij schrijven van 17 januari 2023 werd gereageerd dat de dwangsommen verschuldigd blijven.

Thans wordt door de rechtstreeks dagende partijen opnieuw overeenkomstig artikel 1385quinquies van het Gerechtelijk Wetboek gevorderd om opheffing te verlenen van de dwangsommen.

2.

De wooninspecteur stelt dat de vordering van de rechtstreeks dagende partijen onontvankelijk is vermits zij opnieuw de opheffing van de dwangsom vragen, waarover reeds werd geoordeeld in het vonnis van 29 juni 2021 wat een schending zou zijn van het kracht van gewijsde van deze uitspraak.

Niets belet de rechtstreeks dagende partijen de rechtbank te verzoeken om opheffing te verlenen wegens omstandigheden die zich hebben voorgedaan na de uitspraak van 29 juni 2021.

In het vonnis van 29 juni 2021 werd uitdrukkelijk gestel dat de tijdelijke onmogelijkheid om het herstel uit te voeren omwille van de corona pandemie beëindigd was op 29 mei 2021.

Vermits er nog een resterende duur van de hersteltermijn van 7 maanden was, werd de looptijd van de dwangsommen opgeschort tot 29 december 2021.

Thans vraagt men opheffing van de dwangsommen die verbeurd zijn sedert 29 december 2021.

De rechtstreeks dagende partijen stellen geen identieke vordering in, nu deze betrekking heeft op een andere periode en naast de coronaproblematiek ook nog verwijst naar andere oorzaken die tot de onmogelijkheid van uitvoering hebben geleid.

De argumentatie van de wooninspecteur dat over het aspect van de coronaproblematiek reeds uitspraak werd gedaan betreft een argument dat betrekking heeft op het al dan niet gegrond zijn van de door eiseres ingestelde vordering.

Derhalve is de vordering van de rechtstreeks dagende partijen ontvankelijk.

3.

Overeenkomstig artikel 1385quinquies van het Gerechtelijk Wetboek kan de rechter die een dwangsom heeft opgelegd, op vordering van de veroordeelde de dwangsom opheffen, de looptijd ervan opschorten gedurende de door hem te bepalen termijn of de dwangsom verminderen ingeval van blijvende of tijdelijke, gehele of gedeeltelijke onmogelijkheid voor de veroordeelde om aan de hoofdveroordeling te voldoen.

Art. 1385quinquies Ger.W. strekt ertoe te verhinderen dat een dwangsomveroordeling leidt tot een onbillijk resultaat ingeval het voor de veroordeelde redelijkerwijze onmogelijk is om de veroordeling na te komen. In dat geval verliest de dwangsom iedere zin als prikkel om de nakoming ervan te verzekeren en strekt zij enkel tot bestraffing van de veroordeelde schuldenaar.

Er is sprake van een onmogelijkheid in de zin van art. 1385quinquies, eerste lid Ger.W. indien zich een toestand voordoet waarin de dwangsom haar zin als dwangmiddel, dit wil zeggen als geldelijke prikkel om de nakoming van de veroordeling zoveel mogelijk te verzekeren, verliest. Dat is het geval indien het onredelijk zou zijn om van de veroordeelde meer inspanning en zorgvuldigheid te vergen dan hij heeft betracht. De door art. 1385quinquies, eerste lid Ger.W. bedoelde onmogelijkheid is geen absolute, maar wel een relatieve onmogelijkheid die moet worden afgemeten volgens de maatstaf van wat redelijkerwijze onmogelijk is.

De rechter oordeelt onaantastbaar in feite over het bestaan, de aard en de gevolgen van de ingeroepen onmogelijkheid om de dwangsomveroordeling na te komen.

4.

De rechtbank is van oordeel dat er in hoofde van de rechtstreeks dagende partijen geen blijvende of tijdelijke, gehele of gedeeltelijke onmogelijkheid was om aan de hoofdveroordeling te voldoen.

4.1.

Terecht stelt de wooninspecteur dat in het vonnis van 26 juni 2021 reeds werd bepaald dat het vanaf 29 mei 2021 mogelijk was om aan het herstel te voldoen. Deze beslissing is definitief, nu hiertegen geen hoger beroep werd aangetekend. Op grond van de in het vonnis opgenomen motivering, waarbij reeds rekening werd gehouden met de problematiek van de coronapandemie, kunnen de rechtstreeks dagende partijen zich niet voor een tweede maal op dit argument beroepen.

Het staat dus vast dat de coronapandemie geen beletsel meer vormde om over te gaan tot uitvoering van de herstelvordering vanaf 29 mei 2021.

Niets belette de rechtstreeks gedaagde partijen overigens om reeds vanuit bepaalde initiatieven te ondernemen om aan de herstelvordering te voldoen. Diverse zaken konden immers reeds van op afstand worden uitgevoerd. Dat zij gewacht hebben tot oktober 2021 om de sloopvergunning aan te vragen en de werkzaamheden op te starten is aan henzelf te wijten.

Ten overvloede blijkt uit het eigen stukkenbundel van de rechtstreeks dagende partijen, zijnde een in de Spaanse taal opgesteld document, dat de alarmtoestand in werd beëindigd op 9 mei 2021, datum waarop de mobiliteitsbeperkingen verdwenen en andere uitzonderlijke maatregelen die in het kader van de Staat werden aangenomen.

4.2.

Evenmin betreft de doorlooptijd van de administratieve procedure voor het bekomen van een sloopvergunning een oorzaak die de uitvoering materieel of moreel onmogelijk heeft gemaakt.

De rechtbank stelt vast dat zij reeds kennis hadden van het definitief karakter van de herstelvordering op 29 november 2019.

De rechtstreeks dagende partijen hebben nagelaten om tijdig initiatieven te nemen tot het bekomen van de vereiste vergunning, nu deze pas in oktober 2021, zijnde twee maanden voor aflopen van de (reeds opgeschorte) hersteltermijn, officieel werd aangevraagd.

Uit de eigen stukken van de rechtstreeks dagende partijen blijkt dat hen reeds in juni 2020 werd meegedeeld dat zij een architect dienden te contacten voor de aanvraag van de sloopvergunning om het herstel te kunnen realiseren binnen de oorspronkelijk opgelegde termijn. Klaarblijkelijk werden er architecten aangeschreven en waren er contacten met aannemers voor de afbraakwerken, door wie offertes werden overgemaakt vooraleer de hersteltermijn was verstreken.

Hiermee werd verder niets gedaan.

Verder blijkt uit de stukken van de rechtsreeks dagende partijen dat zij omstreeks februari 2021 beslist hebben om de afbraakwerken zelf uit te voeren, waarvoor eveneens toen reeds offertes werden opgevraagd.

Zij zouden deze uitvoeringswijze hebben gekozen uit financiële overwegingen, wat tot gevolg heeft gehad dat de afbraak 7 maanden in beslag heeft genomen vermits zij eveneens materialen wensten te recupereren.

De beslissing om zelf de werken uit te voeren en de afbraakmaterialen te recupereren waardoor de werken vertraagd zijn uitgevoerd, betreft een eigen keuze van de rechtstreeks dagende partijen en is derhalve geen reden waardoor zij zich op een onmogelijkheid van uitvoering zouden kunnen beroepen.

Uit het van de werken bijgebrachte overzicht blijkt overigens dat zij gedurende periode waarbinnen de afbraakwerken werden uitgevoerd opnieuw meerdere maanden in hebben verbleven, naar eigen zeggen voor medische onderzoeken en hun verblijfsvergunning. De afwezigheid gedurende meerdere maanden lopende de werken is evenzeer een gevolg van de eigen keuze van de rechtstreeks dagende partijen die tot niet tijdige uitvoering van het herstel heeft geleid.

4.3.

Het argument dat zij over een gebrek aan financiële middelen zouden beschikken, voor zover dit al zou worden aangetoond, betreft geen grond van materiële of morele onmogelijkheid om aan de herstelmaatregel te kunnen voldoen.

Evenmin kunnen zij zich beroepen op de inhoud van de brieven van de wooninspecteur waarin overigens duidelijk wordt gesteld dat er niet zal worden overgegaan tot actieve invordering, wat geenszins impliceert dat afstand werd gedaan van invordering van de verschuldigde dwangsommen.

5.

Samenvattend dient dan ook te worden aangenomen dat de rechtstreeks dagende partijen sedert 29 mei 2021 in de materiële en morele mogelijkheid zijn geweest om aan het gerechtelijk bevolen herstel vrijwillig en tijdig uitvoering te geven en al hun feitelijke beweringen zijn niet van aard anders te moeten oordelen.

Zij zijn nalatig geweest, wat enkel aan henzelf kan worden toegerekend.

De beweerde onmogelijkheid om aan de hoofdveroordeling te voldoen hebben de rechtstreeks dagende partijen geheel aan hun eigen gebrek aan inspanningen en zorgvuldigheid te wijten.

Het was niet onredelijk om van hen meer inspanning en zorgvuldigheid te vergen dan zij hebben betracht. Hun eigen beslissing om te handelen zoals hierboven omschreven, brengt geen onmogelijkheid mee in hunnen hoofde om aan de veroordeling te voldoen. De opgelegde dwangsom als dwangmiddel om de nakoming van het opgelegde herstel te bekomen, had nog steeds zijn zin.

Nu geen blijvende of tijdelijke, gehele of gedeeltelijke onmogelijkheid voor de rechtstreekse dagende partijen om sedert 29 mei 2021 aan de hoofdveroordeling te voldoen is aangetoond in de zin van artikel 1385quinquies Ger.W., is er geen reden om de dwangsom retroactief op te heffen.

6.

Vermits zij de herstelvorderende overheid betreft, kan aan de wooninspecteur geen rechtsplegingsvergoeding worden toegekend.

4. TOEGEPASTE WETTEN

De rechtbank houdt rekening met de volgende artikelen die de bestanddelen van de misdrijven en de strafmaat bepalen, en het taalgebruik in gerechtszaken regelen:

art. 1, 2, 11, 12, 14, 16, 31, 32, 34, 35, 37, 41 wet van 15 juni 1935;
art. 1, 2, 3, 25, 38, 39, 40, 41, 50, 66, 84 strafwetboek
art. 4 V.T. Sv
alsook de wetsbepalingen aangehaald in de inleidende akte en in het vonnis

UITSPRAAK:

De rechtbank beslist **OP TEGENSPRAAK**.

Verklaart de vordering van de rechtstreeks dagende partijen ontvankelijk, doch ongegrond.

Laat de kosten van de rechtstreekse dagvaarding ten laste van de rechtstreeks dagende partijen, tot op heden begroot op 228,03 euro.

Zegt dat de wooninspecteur niet gerechtigd is op een rechtsplegingsvergoeding.

* * * * *

Alles gebeurde in de Nederlandse taal overeenkomstig de wet van 15 juni 1935.

Dit vonnis is gewezen door de rechtbank van eerste aanleg Limburg, afdeling Tongeren Sectie correctioneel, kamer 11K:
rechter
en uitgesproken in openbare terechtzitting op 6 februari 2024 door de voorzitter,
in aanwezigheid van een magistraat van het openbaar ministerie,
met bijstand van griffier